

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K 53. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ

Církev – matka povolání

Drazí bratři a sestry,

jak jen bych si přál, aby během mimořádného Svatého roku milosrdenství mohli všichni pokřtění zakusit radost z toho, že patří do církve, a aby mohli znovu objevit, že křesťanské povolání, stejně jako všechna zvláštní povolání, se rodí v lůně Božího lidu a jsou dary Božího milosrdenství. Církev je domem milosrdenství a „půdou“, kde povolání raší, roste a přináší plody.

Z tohoto důvodu všechny vyzývám, aby u příležitosti letošního 53. Světového dne modliteb za povolání kontemplovali společenství apoštolů a děkovali za roli, jakou u každého člověka na cestě jeho povolání sehrává společenství. V bule vyhlášující mimořádný Svatý rok milosrdenství jsem připomněl slova svatého Bedy Ctihodného vztahující se na povolání svatého Matouše: „*Miserando atque eligendo*“ (*Misericordiae Vultus*,8). Pánovo milosrdné působení odpouští naše hříchy a otevírá nás k novému životu, jehož konkretizací je povolání následovat ho a být jím poslán. Každé povolání v církvi má svůj původ v láskyplném Ježíšově pohledu. Konverze a povolání jsou dvěma stranami jedné a téže mince a trvale, během celého života učedníka misionáře, jsou ve vzájemné souvislosti.

Blahoslavený Pavel VI. v exhortaci *Evangelii nuntiandi* popsal kroky v procesu evangelizace. Jedním z nich je příslušnost ke křesťanskému společenství (srov. č. 23), k onomu společenství, od něhož člověk přijal svědectví víry a výslovného hlásání Pánova milosrdenství. Začleněnost do společenství zahrnuje veškeré bohatství života církve, zvláště svátosti. Církev není pouze místem, kde věříme, ale také objektem naší víry; proto v *Krédu* říkáme: „Věřím v církev“.

Povolání od Boha přichází skrze *zprostředkování ve společenství*. Bůh nás volá, abychom byli součástí církve a po době určitého dozrávání v jejím nitru nám dává specifické povolání. Cesta povolání se koná spolu s bratřími a sestrami, které nám Bůh dává: je to *spolu-volání* (orig.: *con-vocazione*). Církevní dynamika povolání je protilátkou proti lhostejnosti a individualismu. Nastoluje společenství, v němž nad lhostejností zvítězila láska, protože od nás vyžaduje, abychom vycházeli ze sebe, dávali svůj život do služby Božímu záměru a brali si za svou dějinnou situaci jeho svatého lidu.

Při letošním dni věnovaném modlitbám za povolání vybízím všechny věřící, aby na sebe vzali zodpovědnost v péči o povolání a o jejich rozpoznávání. Když apoštolové hledali někoho, kdo zaujme místo Jidáše Iškariotského, shromáždil sv. Petr sto dvacet bratří (srov. Sk 1,15); a pro volbu sedmi jáhnů byla svolána skupina učedníků (srov. Sk 6,2). Sv. Pavel dává Titovi specifická kritéria pro volbu kněží (Tit 1,5-9). I dnes je křesťanské společenství vždy přítomné tam, kde povolání raší, kde se formují a kde mají přetrvávat (srov. apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*,107).

Povolání se rodí v církvi. Už od zrodu povolání je třeba mít náležité církevní „cítění“. Nikdo není povolán výlučně pro nějakou danou oblast ani pro určitou skupinu nebo církevní hnutí, ale pro církev a pro svět. „*Jasným znamením autenticity charismatu je jeho církevnost, jeho schopnost pro dobro všech se harmonicky integrovat do života svatého Božího lidu*“ (tamtéž,130). Když mladý člověk odpovídá na Boží volání, vidí, jak se rozšiřuje jeho církevní obzor, může uvažovat o mnoha charismatech a dojít tak k objektivnějšímu rozlišení. Tímto způsobem se společenství stává domovem a rodinou, kde se rodí povolání. Kandidát s vděčností považuje tuto komunitní meditaci za nepostradatelný prvek své budoucnosti. Učí se poznávat a milovat bratry a sestry, kteří krácejí po cestách odlišných od jeho cesty; a tato pouta ve všech posilují společenství.

Povolání roste v církvi. V procesu formace potřebují kandidáti různých povolání stále lépe poznávat církevní společenství a překonávat omezený pohled, který na začátku máme všichni. Za tímto účelem je vhodné prožít nějakou *apoštolskou zkušenost spolu s dalšími členy společenství*, jako například: spolu s dobrým katechetou hlásat křesťanskou zvěst; společně s nějakou řeholní komunitou vyzkoušet evangelizaci periférií; sdílením života v klauzuře objevit poklad kontemplace; v kontaktu s misionáři lépe poznávat misi *ad gentes*; s diecézními kněžími hlouběji poznávat pastorační ve farnosti a v diecézi. Pro ty, kdo již jsou ve formaci, církevní společenství vždy zůstane základním prostředím pro jejich výchovu, vůči němuž mají cítit vděčnost.

Povolání je církví podporováno. Po přijetí definitivního závazku cesta povolání v církvi nekončí, ale pokračuje připraveností ke službě, vytrvalostí a stálou formací. Kdo zasvětil svůj život Pánovi, je připraven sloužit církvi tam, kde to ona potřebuje. Příkladem takovéto disponibility v církvi je misie Pavla a Barnabáše. Byli na ni posláni Duchem Svatým a antiochijskou komunitou (srov. *Sk 13,1-4*), pak se k této komunitě vrátili a vyprávěli to, co Bůh skrze ně vykonal (srov. *Sk 14,27*). Misionáře doprovází a podporuje křesťanské společenství, k němuž se vždy živě obracejí jako k viditelné vlasti, která poskytuje jistotu tomu, kdo završuje putování k věčnému životu.

Mezi pracovníky v pastorační nabývají zvláštní důležitosti kněží. Jejich službou se zpřítomňuje Ježíšovo slovo, které říká: „*Já jsem dveře k ovcím... Já jsem dobrý pastýř*“ (Jan 10,7.11). Pastýřská péče o povolání je základní součástí jejich pastýřské služby. Kněží doprovázejí ty, kdo hledají své povolání, jakož i ty, kteří již dali svůj život službě Bohu a společenství.

Všichni věřící jsou povolání uvědomovat si dynamiku povolání v církvi, aby se společenství víry po příkladu Panny Marie stávala mateřským lůnem, které přijímá dar Ducha Svatého (srov. *Lk 1,35-38*). Mateřství církve se vyjadřuje vytrvalou modlitbou za povolání i výchovnou prací a doprovázením těch, kdo zachytí Boží volání. Církev to koná i prostřednictvím důkladného výběru kandidátů kněžské služby a zasvěceného života. A konečně je matkou povolání i skrze vytrvalou podporu těch, kdo zasvětili svůj život službě druhým.

Prosme Pána, aby všem lidem, kteří jdou po cestě povolání, daroval hlubokou přichylnost k církvi a aby Duch Svatý posiloval u pastýřů i u všech věřících společenství, schopnost rozlišovat i duchovní otcovství a mateřství.

Milosrdný Otče, který jsi nám pro naši spásu dal svého Syna a neustále nás podporuješ dary Ducha Svatého, daruj nám živá, horlivá a radostná křesťanská společenství, která budou zdrojem bratrského života a budou mezi mladými vzbuzovat touhu zasvětit se tobě a evangelizaci. Podporuj je v jejich snaze předkládat vhodnou katechezi povolání a cesty specifického zasvěcení. Daruj jim moudrost pro potřebné rozpoznávání povolání tak, aby ve všem zářila velikost tvé milosrdné lásky. Maria, Ježíšova Matko a vychovatelko, přimlouvej se za každé křesťanské společenství, aby, oplodněno Duchem Svatým, se stávalo pramenem ryzích povolání ke službě svatému Božímu lidu.

Ve Vatikánu 29. listopadu 2015

1. neděle adventní

FRANTIŠEK